

leto 1978 številka 1

499

MAY 1978

GLAS PODZEMLJA

1
9
1
0

Društvo za raziskovanje jam Ljubljana

" G L A S P O D Z E M L J A "

leto 1978, letnik VIII, št. 1, maj 1978, obvezni prostovoljni prispevek 5 (pet) din. zaželeno več !

Vsobina :

- stran 1. 1. Friedrich Müller - KAČJA JAMA NA KRASU PRI DIVAČI
prevedel iz nemščine Šušteršič France -starejši.
Originalni zapis "F. Müllerja" iz leta 1895.
- 4. NN- KRATKA IGRA PO RESNIČNEM DOGODKU
- 4. NN - UTRINEK
- 5. Daniel Rojšek - PREGLED EKSKURZIJ
- 5. NN - KRATKA IGRA PO RESNIČNEM DOGODKU

PIŠITE V "GLAS PODZEMLJA" !!!!!!!! PIŠITE V "GLAS PODZEMLJA"!

- 6. Rado Smerdu, bi vam rad povedal zgodbo, S FILMSKO KAMERA V TRIGLAVSKEM BREZNU
- 7. POROČILO O JAMARSKI ŠOLI 1977/78
- 8. Joerg Prestor - PRVIČ V POLOŠKI JAMI ALI PAVIČ V ELEMENTU

PIŠITE V "GLAS PODZEMLJA" !!!!!!! BERITE "GLAS PODZEMLJA"

- 13. Rado Smerdu - NAVODILO ZA UPORABO "SEZNAMA JAMARJEV DZRJL ZA POMOČ PRI NEZGODAH", ki je objavljen na straneh 14 in 15.
- 13. KRATKI VESTILIN UTRINEK
- 14. RS- SEZNAM JAMARJEV DZRJL ZA POMOČ PRI NEZGODAH
- 16. POZOR ! SAMO ZA PAMETNE ! sledijo članki
Joško Pirnat - PROBLEMI (SLOVENSKE JAMARIJE)
- 20. Janez Sabolek- GAMSOVA 1977 in še kaj (ali kako spet zakuditi)
- 50. Mitja Bernard - 100.m PREPLEZANEGA KAMINA V ŠKO=CJANSKIH JAMAH

POST SCRIPTUM: vsaka podobnost prispevkov s strani 16-53 z pravljico "CESARJEVA NOVA OBLAČILA" zgolj namerna !!!

BERITE " G L A S P O D Z E M L J A " !!!!!!!!

S R E Č N O !

Friedrich Müller:

KAČJA JAMA NA KRASU PRI DIVAČI

Ko so pri raziskovanju Škocijanskih jam navpične stene, pod katerimi Reka po kanalu, zamašena z dračjem, in Jezero smrti s svojo 13 m globoko vodo brez vidnega odtoka, nudile nadaljnemu prodiranju začasen konec, je nastalo vprašanje: Kaj zdaj storiti, da bi podzemsko Reko spet našli na drugem kraju?

Reka teče kaka dva km, preden se konča strmo v 60 - 70 m visokih dvorinah, SZ proti železniški postaji Divača, v smeri kakor se razprostira Kras. Če pa od točke, kjer se voda zgublja v votlini in jo označuje na površju velika dolina, zasledujemo SZ smer, zadenemo po kakih 1600 m na enega tistih požiralnikov, ki se neposredno in v strmih in precej globokih prepadih pogrezajo v notranjost Krasa. Brezno, ki ustavlja naše korake, sodi med najgloblja in najbolj grozna brezna Tržaškega krasa, imenuje se Kačja jama.

V skrivnostni dolini tega brezna, ki vanjo še ni stopila človeška noga, so zlasti deželani slutili reko, ki pri Škocijanu odteka v goro, kajti po starem pripovedovanju so sedeli volovske oprege, ki je tu strmoglavila, pojavili spet ob Timavu.

Že leta 1838 se je naš vodja raziskovalnih odprav po Škocijanskih jamah, neustrašni rudarski svetnik Anton Hanke odločil, lotiti se odprave v Kačjo jama. V Poročilih nemškega in avstrijskega planinskega društva, št. 21 - 1889 in št. 8 - 1893 sem poročal o drznih podvigih mojega prijatelja in tovariša, kakor tudi o uspehih in tragičnih podrobnostih. Mož, ki je bil že bolan in ga je kuhala mrzlica, ni bil več kos silnim duševnim in telesnim napo-

rom takšne poti. Bila je to njegova zadnja odprava po votlinah za katero zdaj počiva na samotnem majhnem pokopališču Sv. Kocijana.

Minilo je precej let, predno smo se otresli groze, da bi mogli nastopiti dediščino našega mojstra: " dokončno raziskati to strašno brezno in odgovoriti na vprašanje, ali res tu spodaj teče Reka .

Vsem na čelu je bil naš tovariš Marinič, ki si je v mladostnem ognju, naprtil levji delež vseh stroškov in vodstvo pri delih. Da bi vsaj nakazal izredno požrtvovalnost tega raziskovalca, naj omenim, da je za to nalogo žrtvoval več kot 1200 avstrijskih goldinarjev in se je tridesetkrat spustil na nevarno pot v globino. Brez vsakih drugih sredstev, razen naših, in brez sleherne druge pomoči ali podpore so to pot izpeljali jamski delavci iz Škocijana in Divače. To je delo, ki mu po drzni in duhoviti zasnovi komaj še kje najdemo podobnega.

Do Kačje jame dospemo v 10 minutah z divaške postaje ob južni železnici v JZ smeri skozi hosto v trikotniku, ki ga tvorijo proge proti Trstu in Puli. Nič ne kaže, da hodimo po podkopanem površju. Pot je domala revna. Ko pridemo iz grmovja, takoj zagledamo na levi dolino, katere rob je porasel z grmovjem in drevjem. Spočetka vodi stopničasta pot po položni skladasti površini, toda kmalu zagledamo skozi vejevje gornji del kamina. Zanesljivo se oprijemamo za veje in skalne robove ter pridemo do trdne železne ograje, ki vodi čez močno izpostavljeno mesto, od koder že boljše vidimo v globino. Strma skalna stena, iz katere je bilo v obliki stopnic izlomljeno kamenje in ob njenem vznožju stoječa lestev nam pomaga precej globlje. Nenadoma zazija pred nami dosej neopažen prepad, kakih 30 m² velika luknja, ki pada neposredno do dna jame. Kamen, ki ga vržemo, slišimo

udariti ob tla šele čez 5 sekund, na kar sledi tišina, ki jo čez nadaljnih 5 sekund spet prekine udarec ob tla in dobro slišno kotaljenje čez izsipališče ruševin. To je gasba, ki na ušesa novinca zlasti še v posebno grozljivi in davji okolici doni kaj malo vabljivo, da bi se spustil skozi 213 m globoko žrelo.

Z roba luknje se spuščamo po visokih skalnih stopnicah in pridemo do prvega naravnega mostu, ki leži 40 m pod kraško planoto in je prav zanimivo stojišče. Do tu je Kačja jama merila v obsegu kakih 230 m zdaj pa se žrelo cepi na tri dele. Oba velika rova, ki sta tesno drug ob drugem, tvorita ob gornjem robu skoraj oster greben, katerega hrbet moramo stopiti z dletom, da bi mogli stopiti nanj. Z mostu lahko varno pogledamo v na obeh straneh zevajoči zreli. Tretji kamin je levo in komaj zapazimo njegovo ustje. Vrženo kamenje (to žrelo je še neprehodno) pada po zvoku sodeč v sosednji rov in od tod v globino.

Najbolj zanimivo pa je desno brezno. Z mostu lahko zasledujemo potek nadaljnega sestopanja. Marsikdo bi se otresel misli, da bi na tem mestu, obiskal podzemlje. Kdor pa vendarle hoče navzdol in strmi v mračno globino, se poizkuša pač podzavestno, ob železnem oprimku s krepkim prijemom svojih mišic, kajti pod seboj vidi drzne naprave za spuščanje, kot strme dolge lestve, ki lepijo na skalni steni ter jih je moč uporabiti le s krepko roko in močnimi živci. Kdor se namerava spustiti v Kačjo jama, ta ne sme poznati besede vrtočlavica. Čvrsta pest, varna stopinja in zanesljivo oko so potni list, ki ga mora popotnik v jame nositi s seboj, sicer mu bosta tesnoba, strah in vrv, na katero je navezan zagrenila užitek.

Prizorišče je kaj čemerno. Iz žrela se dviga nekakšno pošastno šepetanje in ledenomrzeli dih puhti kakor zadah

iz groba. Oči nam moti slepeči sončni svit, ki na zobčastem robu jame obliva skale, drevesa in rože z bleščočim sojem prav do tja, kjer umira svetloba. Nazadnje mah odeva štrleče skale s svojim zelenim plaščem, na kar gine tudi to, in vlažno se svetlikajoče skalnate stene tonejo iz negotovega somraka v globoko noč.

Zdaj se začinjamo spuščati, za kar smo se navzlic poletni vročini, saj smo v juliju ali avgustu, temeljito pripravili. Bolj kot vse drugo je potrebna topla obleka, kajti v breznu vlada zelo nizka temperatura. Zgoraj na Krasu je kazal termometer 26 °C, na prvem mostu pa je padla temperatura že na 19 °C.

Čuvaju, ki mora ob času ekspedicije varovati obrobje brezna, da se ne bi morda približali ljudje in metali dol kamenje je treba zabičati največjo budnost, potem pa srečno pot!

NADALJEVANJE PRIHODNJIČ!!!

KRATKA IGRA po resničnem dogodku.

Čas dogajanja: Predvečer 29. nov. leto nevažno.

Kraj dogajanja: Pred jamo.

Nastopajoče osebe: Izkušen jamar in novinec.

NOVINEC: Ti, jutri je pa praznik.

IZKUŠEN JAMAR: Ja, ja (zdolgočaseno)

NOVINEC: Bomo šli v jame? (misli predvsem na novince)

IZKUŠENI: Ja, ja, seveda.

NOVINEC: (presenečeno) Ja kako, a ne bomo mel prosto?

KONEC PRVEGA NADALJEVANJA, NADALJEVANJE PRIHODNJIČ !!!

Pričakujemo, da se bo naklada GLASU PODZEMLJA iz razumljivih razlogov (dve nadaljevanki) izdatno povečala. Če poizkus ne bo uspel, bomo prihodnjič poizkusili z doktor, pardon, jamar romani. Podobnost oseb zgolj naključna.

S FILMSKO KAMERO V TRIGLAVSKEM BREZNU

Le kako naj začnem ? Rad bi Vam povedal vso dolgo zgodbo, ki se sedaj končuje pred menoj z montiranjem zadnjega metra pičlih 6 min. dolgega filmskega zapisa jesenske raziskave Triglavskega brezna. Toda, če bi skušal nanizati vse prijetne in neprijetne dogodke od spomladi '77 do danes, bi moral pisati v nadaljevanjih. No, skušajmo se izogniti nepomembnostim in pričnimo tam, kjer je pravi začetek vsake akcije v Triglavsko brezno - na Kredarici.

Predpriprave in deževna redakcija so za nami. Sedaj gre zares. V glavi se mi mešajo ideje, možnosti in želje o tem, kaj vse bi rad dosegel v breznu. S seboj imam 150m barvnega 16mm filmskega traku. Skupaj za cca.14 minut. To je zelo malo. Televiziji se načrt filma o podzemeljskem ledeniku ni zdel zanimiv in tako imam na voljo le filme, ki so mi ostali od prejšnjih snemanj. Delam na lastno pest malce iz trme več pa iz želje, da bi prikazal jamarstvo v tem nenavadnem okolju. Ko hitim čez ledenik proti Poševnemu vhodu, si ponavljam nasvete raznih snemalcev in drugih poznavalcev filma. Tip filma, ki je v kameri, se uporablja pri nas šele slabo leto in skoraj vsak ima z njim drugačne izkušnje. Najbolj grozljivo pa je to, da ocenjujejo različno tudi njegovo občutljivost. Odločil sem se, da bom pozabil na nekatera svarila in se držal predpisanih 22 DIN za umetno in 20 DIN s filtrom Wratten 85B za dnevno svetlobo. Toda, ali mi bo uspelo ? Če vlečeš vso foto-ropotijo 2500m visoko in nato še not v ledeno brezno ti to ni vseeno ! Prvi kadri stečejo na ledeniku. V breznu mi pomagata Kranjčana Vegi (dosleden vegetarijanec) in Bušman (izrazito nasprotje vegetarijanca). Šef razsvetljave RTVL se me je namreč usmilil in mi za nekaj dni posodil dva kolikor toliko uporabna Ni-Cd akumulatorja. To sta ljubki, majhni škatlici, ki tehtata vsaka po oca.10kg. S svojo napetostjo 34V omogočata brljenje 150W žarometoma. Pri tem je temperatura svetlobe 3200°K. Razsvetljavo sem dobil šele pol ure pred odhodom iz Ljubljane. Vedel sem, da bom njeni teži navkljub ponavljal Goethejeve besede : več luči ! Ko jih prižgemo v jami pomislim, da mi je odpovedal svetlomer. Kljub odbojem svetlobe na snegu in ledu moram snemati z odprto zaslonko (2,8-pri času 1/80sek.). Svoje misli osredotočim na delo jamarjev kako sledijo Triglavskemu ledeniku v podzemlje. Trudim se, da bi bili posnetki pristni, da bi bilo čim manj "odigranih" kadrov. Delati reportažo kot spremljevalec akcije pa je v breznu tipa Triglavsko brezno izredno težko. Na globini 50m, pri začetku

gigantskega brezna, ugotovim, da so doživetja in filmske izkušnje največ (pravzaprav ogromno), kar sem naredil v Triglavskem breznu. Šele sedaj se mi svita, kako naj bi zamišljeni film izgledal !

Vračamo se počasi. Snemamo še razne podrobnosti, ki so nam ušle ob "zasledovanju" špičakov. Vegi in Bušman nosita akumulatorje v nahrbtnikih, tako da po potrebi izvlečeta le žarometa. Kamero nosim v polivinilu v nahrbtniku. Na srečo se mi zarosi šele pri izhodu. Da je nekaj metrov filma spraskanih zaradi prahu, ki je ob menjanju kolotov prišel v kamero, opazim šele v Ljubljani po razvijanju filmov.

Drugi dan najprej napolnimo akumulatorje. Meteorologi na Kredariču imajo namreč agregat. Ob vračanju z dna brezna posnamem še nekaj prizorov v vhodni dvorani. Med njimi tudi poskusi snemanja z baklo, za katero pa se ne spomnim iz česa je bila sestavljena. Konec odprave je tak kot vsi drugi. S celotno foto-ropotijo in z lastno opremo skupni teži okoli 40kg se vračam v dolino.

Od 150m posnetega filma sem izločil 50m dvojnih ali tehnično slabih kadrov. S 3/4 ostalih posnetkov sem zadovoljen in želim si, da mi bili osnova za nadaljevanje snemanja v Triglavskem breznu. Že bližim ugovore ; zakaj pa spet tja gor !? Kot da ni lepših in dostopnejših jam nič koliko v neposredni bližini cest ! In to z električno opeljavo ! In kaj naj odgovorim ? Ne vem. Pridite prihodnjič z menoj!

POROČILO O JAMARSKI SOLI

Rado Smerdu

Zaradi kroničnega pomanjkanja aktivnih članov smo lansko leto ponovno organizirali Jamarsko šolo. Delo se na Pripravljalni in Jamarski tečaj. Smernice za oba tečaja je pripravila Strokovna komisija JZS. Bistvo pripravljalnega tečaja je v tem, da pritegnemo čimveč mladih v društvo in ji naučimo "jamarske abecede". Težišče tečaja je na terenskem delu, na prvih dveh ekskurzijah jih seznanimo z našimi pogledi na jamarstvo, nato pa sodelujejo na merilno raziskovalnih ekskurzijah.

Jamarski tečaj zajema širši spekter jamarskega znanja. Poudarjamo samostojno raziskovalno delo, člane učimo zahtevnejše jamarske tehnike, spoznajo se z teoretičnimi osnovami speleologije, učimo jih izdelovati zapisnike in načrte. V ospredju je športni vidik - jamarsko prosto plezanje v kamine - speleizem.

V pripravljalni tečaj se je vpisalo 15 novincev, od katerih jih predpisano znanje obvlada le osem jih redno hodi na ekskurzije in sodeluje pri društvenem delu. Tega tečaja sta se udeležila dva gosta iz JK Kamnik.

Jeseni smo pričeli z Jamarskim tečajem, ki še traja. Vanj se je vpisalo 16 članov, ki obvladajo tvarino Pripravljalnega tečaja.

Dr. Praprotnik vodi tečaj prve pomoči ponesrečencem v jamah.

Tečaj bo trajal do konca maja t.l. Vodja Jamarske šole: D. Rojček

Prestor Joerg:

PRVIČ V POLOSKI JAMI ali PRVIČ V FIEMENOU

Dokaj močan prepih mi je ohladil podplate, ko sem se zbudil. Komaj še buleče karbidovke so me spomnile, da visim v mreži v Zgor. ji kuhiji. Desno ob me i se je iz toplega puha izvijalo prijetno Brancljevo smrčanje. Na drugi strani je Gregor iskal najugodnejši položaj. Zada j za malo pa se je oglašalo čud o cviljenje Sable in Andreje. Ostalih ni bilo slišati. Začel sem razmišljati, kaj vse me je bilo napeljalo, da sem šel na to akcijo. Najprej sem se spomnil torkovega sestanka, kjer so bili nekateri člani proti tej akciji. Potem sem se spomnil srede zvečer, ko sem bil, dokončno odločen, da grem, pritovoril kramo do lokala. In končno avtobusa, s katerim smo se peljali, kjer sem si hotel na vsak način predstavljati, kaj bom doživel.

Nato sem vstal. Da bi zabil čas i se orel, sem začel delati počepe. Toda potem se ni nihče zbral. Spom il sem se, kaj bo ljudi spravilo pokonci. Stopil sem k hrani in začel brkljati tam okoli. To je sprožilo prevračanje v mrežah, jamranje, prižiganje luči, ekate i pa so še štorkljali na potrebo. Prostor je bil kmalu razsvetljen z mirujočimi in premikajočimi se lučmi. Bil je kar nekako bolj svež kot prejšnji večer. Ko smo vse pojedli in pripravili vse ostalo, smo se začeli kotrolikati v spod. je dele jame. Začel sem spoz avati jamo, ki mi je po pripovečova ju zbujala čudno spoštova je, ker si je nisem znal predstavljati. Ve dar ta dan jame sploh nisem doživljal na kak poseben način.

Prišli smo do rova treh članov in iskali smo kamin v Sendviču, a ga nismo našli. Ves ta čas nam je Jožko predaval o jamah. Ob povratku pa se je pripetila manjša nezgoda. Ko smo preskakovali neko kotlino, je Gregorju spodrsilo tako, da je zajel nekaj vode. Vsi ostali za njim so plezali okoli kotlice in se najbrž niso zavedali, kako bi bili šele oni mokri, ko bi jim spodrsnilo. Vendar se je temi dan kljub temu srečno zaključil. V taboru je Anton (Tone, Tonč, Brancelj, Brencel, Ižanc, Ablak), človek z mešanico imen in prav tako mešanico značajev, posodil Gregorju nogavice in dolge gata. Ta večer smo se zelo hitro spravili spat. Še prej pa se je Sablini mreži izpulil klin. Ne vem, ali zaradi tega ali zaradi česa drugega sta Sabla in Andreja spala v isti mreži. Po Jožkovem nasvetu sem si to noč mrežo podložil tako, da me ni preveč zeblo. Po enem dnevu prebitem skupaj, ko smo se posvečali le sebi in ostalim sedmim, smo se že veliko bolj poznali. Jožko je vsekakor zelo spreten in načelen mož.

Naslednji dan smo vstali ob dvanajstih. Začelo se je razvlečeno pospravljanje. Medtem, ko smo jedli, sva s Sablo igrala šah. Iz zgornjih delov kuhinje se je takrat privalil Sranje-možic v rdeči kapi s cofom, z bliskajočimi očmi, mušketirskim brki in kozjo bradico. Vpil je: "Shake, shake shake your body." Kenda ga je zeblo. Tako se je priveržil do šahovske deske, stresel vse svoje ude in močno zarjovel. V naslednjem trenutku sem izgubil kraljico zaradi te ad vse zanimive pojave. Sicer pa je ta preudarni mož deloval

vedno zelo pomirljivo. Kmalu je za njim priletela še Polona, kot da bi jo imel a elastiki. Ko sta videla, da sta nezaheljena, sta odrogovilila v zatišje in čakala na obrok. Gregor je medtem popravljajal strga. gojzarjev podplat in tlačil v čevlje plastične vrečke po Branceljevem zgledu. Odslej so dvema smrdele noge. Brancelj je ta čas ponujal šnopček. Potem se je prikobalil do čutarex z rumom. Odvil je zamašek rekoč: "Mater je to svinjarija, ampak malo te vseeno pogreje." "Ampak alkohol je vseeno notri," pa je popravila Polona. Le-ta je podobno kot Jozl ždela v kakem kotičku in nikoli ni preveč besedičila. Tako smo se predstavljali iz kota v kot, od sekreta do vode do sedmih zvečer. Nato smo počasi odkapljali proti Johnovi preši. Ko smo se prešali tam skoz, smo zavohali uhajajoči plin iz blejača, ki smo ga vlačili s seboj za čaj. Stisnjeni v rovih smo ugasnili karbidovke in čakali, da se plin razpiha. Malo poznaje smo se že priplazili do prve dvorane. Sledila je prva čik pavza. Anton se je tedaj zrinil v neki rov tik nad tlemi. Čez nekaj časa je prišel ven in njegove kosine so bile skoraj povešene od zaskrbljenosti. "Izgubil sem lulčta," je oziraje se po tleh izjavil. "Ah, bom imel pa odprt sistem," se je skušal potolažiti že v naslednjem trenutku. No, izkazalo se je, da je bil dotični lulček ventil na karbidovki. To etu težav z lulčki tudi kasneje ni zmanjkalo. Kot biolog je namreč našel veliko netopirjev, ki jim je vestno določal spol. Ko je pregladal že kopico visečih ptičev, ča je spet prevzela zaskrbljenost.

Ptiči so bili namreč vsi moškega spola. Najbrž ga je za-kr-
belo zastran obstanka vrste, ali kaj?!

Po takih in podobnih pripetljajih smo se pririnjili do
Zgorjega bivaka. Čez nekaj časa sta za nami prišla še Andre-
ja in Sabla. Ves čas sta zaostajala za nami!? Ah, ko bom ve-
lik, bom razumel. Jozl man je potem razlagal načrt, nam poka-
zal, kje se gre v Tiho dvorano, a kar smo šli v Trobenta.
Sam nisem vedel, kaj to je-Trobenta. In ko sem tako prišel
do eke okrogle lukaje,apolnjene z vodo, sem vrgel vanjo
kamenček. Najprej me je pretresel zamolkel, bobneč zvok, nato
pa me je zabil ob tla še jezen Jozlov glas, ki me je do kon-
ca nadrl. Nekako ob polnoči sva z Gregorjem prihitela nazaj
do bivaka ter se zleknila po tleh, ker sva ostale prehitela
za kakih deset minut. Nekaj časa sva tako ležala in opazovala
okolico. Desno od naju se je dvorana strmo spuščala, levo pa
se je stisnila v majhno razpoko. Potem sva ugasnila luči in
vsa ta podoba je naenkrat izgubila. Midva sva bila tedaj ne-
kje na sredi, ničesar ni bilo okoli naju, ne nad nama, ne
pod nama. Še tisti kamenček, ki me je tiščal v hrbet, sem
vrgel stran. Počutil sem se, kot da lebdim in želel sem si,
da bi zaspal. Toda premotili so me prihajajoči glasovi, ki
so zahtevali čaj. Pol ure smo že jedli, ko sta prišla še
Andreja in Sabla. Potem smo se vračali. V bistvu je vse pote-
kalo kot prej, samo v obratnem vrstnem redu. Brancelj je
spet pregledoval netopirje in na srečo spet našel svojega
lulčka. Andreja in Sabla sta zaostajala, Jozl je živahno
skakljal med skalcami, Polona in Sranje sta pazila na svojo
elastiko, Gregor in jaz pa sva hotela biti čimbolj dinamična.

V Johnovi preši pa sem se zataknil in nisem in nisem mogel naprej. Švical sem in se rinil aprej, pa ič. ato sem se umiril in obležal v tisti luknji, ki sem jo naprej preklinjal. Toda čez kakaj časa, ko sem se nekaj trenutkov soočal s tlemi, s stropov in s stenami hkrati, mi je vse skupaj postalo všeč in z novimi silami sem že laže prišel skozi. "Kot da imam 40 vročine", sem mislil na glas na koncu drče. Jozl se je samo razumevajoče, kosmato nasmehnil in že smo šibali naprej. Pot, ki smo jo zdaj že četrtič obdelovali je v hipu minila. V kuhinjo smo popadali kot žaklji, celo karbidovke so svetile nekam izmučeno. Pogreli smo limonado, Jozl pa je kuhal kavo. Da je tudi on zd lan, se je videlo po tem, ko se je z vročo, dišečo kavo polil po hlačah. Iz nas je bruhnil smeh, tudi Jozl se mu ni mogel upreti. In tudi se ni mogel upreti, da ne bi zaklel.

Bližalo se je jutro, ko smo jo mahnil ven. Tedaj, pa tudi že prej, sem si belil glavo, kakšno neki je zunaj vreme. Močno sem bil razočaran, ko nas je že nekaj deset metrov pred izhodom poškopila pronicajoča voda. Zunaj nas je torej pričakal neprijeten tuš, poleg tega pa smo morali še počakati, da se je zdanilo. Przel dež nas je pral še vso pot do Tolmina, kakor da bi nas hotel zbistriti. Nazadnje se je sprevrgel še v ~~xxx~~ sneg. Ko smo s težkimi glavami in še težjimi nahrbtniki prišli do gostilne, smo se tam še dolgo do kosti ožemali.

Ta dan sem pozneje vsakih deset minut zaspal in vsakih deset minut sem se zbudil. Od osmih ~~xxxxx~~ zvečer pa sploh ne vem, kaj se je dogajalo z mano.

Ta ekskurzija mi je bila zelo všeč. Jama mi pome i naravo, kjer mi ne pomaga obeno šolsko znanje, ki pome i nekaterim edili napredek. V jami pride do zraza le človekov psihični i fizični napredek i s tem se pokaže tudi edina njegova prednost pred živalmi. Človek je spet v svojem osnovnem elementu!

Poleg tega sem še spoznal, kako brezsmisel je s momor. Namreč že po nekaj dneh izoliranosti si človek hrepenoče želi spet videti svet od zunaj.

Za hitro ukrepanje (ne ukrepanje) pri nezgodah v jamah

Ker je seznam aktivnih in za reševanje pripravljenih jamarjev DZRJL nekoliko nepreviden ter sestavljen po abecednem redu, smo pripravili nov seznam. Predstavlja vrstni red, po katerem naj bi klicali člane v primeru nesreče. Najprej nekoga iz prve skupine, nato iz druge in po potrebi še iz pete skupine. Prvi, ki bo dobil obvestilo, bo obveščal naprej po istem vrstnem redu. Pri izključno potapljaških nesrečah je potrebno klicati najprej nekoga iz četrte skupine. Zdravike naj bi praviloma obveščal le nekdo iz prve skupine. Opozorjamo, da to ni "kateorizacija" jamarjev ali celo reševalcev, temveč le razporeditev članov po tem, koliko se kdo spozna na seda je stanje sistema reševanja i na stanje opreme za reševanje.

Prosimo vse člane, da vsako spremembo naslova ali tel. št. takoj povečajo na rednih sestankih društva in pa R. Smerduju.

SEZNAM JE OBJAVLJEN NA NASLEDNJIH DVEH STRANEH !!!!!!!!!!!!!

Naša zadnja odprava v Zankeno jamo je pri ponovnem merjenju odkrila, da je jama za približno 30 m plitvejša. Merilci leta 1969 so se ušteli pri merjenju brezna v Božičevih dvorani. Od police je brezno globoko le 47 m pa 65 m, napake pa so odkrili merilci tudi v drugih delih. Vertikale so merili z merilnim trakom in kompasom "VEB". V naslednji številki "GP" bo objavljeno poročilo o akciji.

PISITE V "GLAS PODZEMLJA" !!!!!!!!!!! BERITE "GLAS PODZEMLJA" !!!!!!!!!!!

V "Novicah" JZS september 1977 je Strokovna komisija JZS ocenila zapisnike, ki so prispeli v kataster do 20.07.1977. Vrstni red je sledeči:

1. DZRJL 703 točke
2. JK Železničar 215 točk
3. DZRJ Kočevje 192 točk
- itd.,

izven konkurence je IZRK SAZU iz postojne z 441. točkami.

Člani še tako pridno oddajajte zapisnike ali bolje: ŠE BOLJ PRIDNO!

=====

"BABY BOOM" v društvu se nadaljuje. Strastni gicpisti so z usojenimi mi "kamuflačami" pridelali cel kup podmladka. ČLANI BRZDAJTE SE!

=====

Naslavi jamarjev DZRJL za pomoč pri nezgodah :

ime in priimek	naslov	doma	telefon	v službi
1. V o d j e reševanja				
Zvone Korenčan	Vidmarjeva 3, KRANJ	064-23005		064-22221
Joško Pirnat	Saveljska 150	-		344600
Tomaž Planina	Kozlarjeva 10	51430		064-22221
Davo Preisinger	Kajuhova 34, KRANJ	064-22462		064-23160
Daniel Rojšek	Kržičeva 4	325426		-
Rado Smerdu	Aškerčeva 26	22341		22039
2. Č l a n i reševalne ekipe				
Juraj Andjelič	Zvezda 1	51123		327954
Anton Brancelj	Ižanska 90 a	-		-
Jurij Jakofčič	Šmarje 27, SEŽANA	-		-
J. in M. Jurečič	Gallusovo nabrežje 39	24049		327954
Marjan Juvan	Ilirska 32	315114		320241/462
Franc Malečkar	Potrčeva 16/30	323659	ni član DZRJL	-
Janez Modrijan	Ljubljanska 103, DOMŽALE	72883		72722
Staško Otorepec	Gallusovo nabrežje 39	24049		-
Matjaž Puc	Aškerčeva 15	20636		321655
Janez Sabolek	Vižmarska pot 16	52937		-
Nace Sivec	Dvorakova 12	312077		22121/318
Borut Smodiš	Žibrtova 1	323375		-
France Šušteršič	LAZE	-		067/21074
France Velkoverh	Hubadova 26	-		22121/318
3. Z d r a v n i k i				
Andrej Baraga	V Murglah 60	266516		314266/32-35
Anton Praprotnik	Pod topoli 38	263651		314266/21-70
Igor Tekavčič	Ob sotočju 14	44367		314266/21-68

ime in priimek	naslov_ 15 -	doma	telefon	v službi
4. P o t a p l j a č i (tudi člani reš.ekipe)				
Bogdan Kovač	Jarška 4, bloki	-		20789
Marko Kraševac	Cesta VI/4, Polje	-		341977
Primož Krivic	Večna pot 35	20803		327954
Boris Sket	Česnikova 6	559916		22121
Rene Verbovšek	Gallusovo nabrežje 39	24049		327954
Marko Vogrič	Celovška 143	558736		320835

5. Č l a n i rezervne skupine

Mitja Bernard	Novosadska 10	-		-
Danilo Jelinčič	Ul. 29 Harcegovske divizije	15		-
Vojko Mahorčič	Vojkova 22	310522		064/50150
P.in V.Bitenc	Podgorska 34	51646		-
Alenka Terlep	Matjanova pot 21	553224		-

Naslov p r e d s e d n i k a DZRJL

Franc Osole	Dolenjska 64	24578		22121
-------------	--------------	-------	--	-------

O p o m b a : ključe od društvenega prostora in od prostora z jamarsko opremo (Stari trg 21), od prostora z opremo za reševanje (Aškerčeva 12) ter od garaže dr.Praprotnika s potapljaško opremo (Pod topoli38) lahko dvignejo člani DZRJL ob vsakem času le v primeru nesreče v jami pri vratarju Filozofske fakultete (Aškerčeva 12). Ob prevzemu ključev se mora vsak jamar legitimirati !

"GLAS PODZEMLJA" izdaja Društvo za raziskovanje jam Ljubljana, Ljubljana, Stari trg 21. Izidje kadar je dovolj prispevkov.

Glavna in odgovorna urednica: Alenka Terlep, Matjanova pot 21, Ljubljana, telefon 55 3224

"GLAS PODZEMLJA " leto 8, številka 1, maj 1978.

se nadaljuje na straneh 16 do 53.

(GLEJ KAZALO !)